

Amikor a szív elhajlik

Lectio: 5 Móz 7,1-11

Textus 1 Kir 11,1-12

Kedves Testvéreim! Az ősidőkben a zsidó ember reggel és este így imádkozott: „**Hald Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egy Úr! Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!**” (5 Móz 6,4-5). A zsidó ember megtapasztalta, hogy valóban egy Úr van, az Isten és csak Őt kell és lehet tisztelni és imádni. Így imádkozott ehhez az Istenhez reggel és este mintegy másokat is biztatva, hogy ezt az egy élő, igaz Istent kell szeretni, imádni teljes szívéből, lelkéből és teljes elméből. Mégsem sikerült mindig ezt tenni. Nem csak a zsidóknak nem sikerül ez.

A zsoltárban ezt olvassuk: „**Izráel, te az Úrban bízzál, az ilyenek segítsége és pajzsa ő. Áronnak háza, az Úrban bízzál, az ilyenek segítsége és pajzsa ő. Akik félték az Urat, az Úrban bízzatok, az ilyenek segítsége és pajzsa ő.**” (Zsolt 115,9-11). Izráel, a választott nép. Ezért szólítja a zsoltáros őket, hogy egyedül az Úrban bízzanak. Ugyanis Nála van az oltalom, a segítség. A pajzs ezt jelenti: Isten az ő oltalmuk. Hányszor megmutatta az Isten az Ő hatalmát az idegen népekkel szemben, sokszor a túlerővel szemben is. Amikor a választott nép Benne bízott, megtapasztalta ennek a hatalmas Istennek a segítségét és oltalmát. Amikor azonban a szíve elhajlott Tőle, mint ahogy halljuk a mai Igében, amikor elfordultak az Istentől, megtapasztalták az istentelen élet minden gyötrelmét.

Ézsaiás próféta is azt mondja: „**Hallgass rám Jákób és Izráel, én elhívottam, én vagyok az első és az utolsó.**” (Ézs 48,12). Így idézi a próféta Istent. Ő az első és az utolsó. Ám Izráel sokszor nem Istenben bízik, sokszor elfelejti, hogy Isten az első, Ő a teremtő és Ő lesz ott, amikor majd kimúlnak ez árnyékvilágból. Sőt még azután is lesz! Ő örökké volt, van és lesz. Jézus is ezt mondja: „**Én vagyok az alfa és az ómega.**” A Kezdet és a Vég, hiszen Ő az Istennek a Fia. Az ember, a mai ember is, nem csak Izráel, inkább földi embereknél bízik, földi emberek

balgaságára hallgat, utasításait követi, és egyszer csak rádöbben, hogy bizony ezek tévútra vezetnek. Jobb Istenben bízni, aki az első és az utolsó! Aki ott van az ember születésekor, sőt már a fogantatásnál is, és ott lesz majd, amikor az utolsó órák következnek, amikor kiköltözünk ez árnyékvilágból. Ez azonban csak a mi földi életünk végét jelenti. Ő akkor is megmarad, mert Ő a legutolsó is, vagyis inkább így mondom: Ő az Örökkévaló első és utolsó. Neki nincs kezdete és nincs vége! Ő az örökkévaló. Mózesnek is így mutatkozik be, amikor kérdezi az égő csipkebokorban megjelenő Urat, hogy ki vagy te, mit mondd a népnek? Azt mondja: Vagyok, aki vagyok. Ami magyarul így is fordítható: Leszek, aki leszek! Vagyis az örökké élő! Az örökké létező!

„Én vagyok az Úr, mondja egy másik helyen Ézsaiás, és több nincs, rajtam kívül nincs Isten.” (Ézs 45,5). És mégis a nép magának bálványistent készít. A bálványisten előtt hódol. Isten azonban ezt nem tűri. Jó előre megmondja a népnek, hogy egyedül Őt kell és szabad imádni. **„Bizony ez az Isten a mi Istenünk, Ő vezet minket mindhalálig”** – olvassuk a Zsolt 48,15-ben.

S akkor, amikor az ember ezeket mind elgondolja, hogy egy Isten van, hogy Őt kell szeretni, hogy ez az Isten a kezdet és a vég és Ő benne kell bízni, mert Ő az oltalom, rajta kívül nincs Isten, az ember vágyik arra, hogy Őt imádják. Ám, mielőtt a magunk életét megvizsgálnánk, hogy így van-e, hallgassuk csak az Igét!

Amikor Salamon sok idegen asszonyt vet magának feleségül, a feleségei elhajták az ő szívét. Elhajlíták az ő szívét az idegen istenek imádatára. Templomot is épít az idegen isteneknek. Ő, aki annak idején azt kéri, hogy az Úr adjon neki bölcs szívet, öreg korára elhajlik az Istentől! Éppen most a „bölcs öregkorban”? Ahelyett, hogy az egy élő, igaz Istent dicsőítené, a feleségei révén az idegen isteneket kezdi el imádni. A királysága elején szerette az Istent. 1 Kir 3,3-ban ezt olvassuk: **Salamon szerette az Urat.** Itt azonban azt olvassuk, hogy Salamon szerette az ő feleségeit. **„Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel.” (1 Kir 11,2/b).**

Testvérem, kihez ragaszkodik a te szíved? Nagyon kell vigyáznunk, hogy kik azok, akikre figyelünk, kiknek a tanácsát hallgatjuk meg. Az idegen asszonyok elfordítják Salamont az Úrtól. Pedig a 2. versben idézi is a Királyok könyvének írója

a mózesi intelmet: „**Ne menjetez hozzájok és őket se engedjétek magatokhoz jőni, bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket.**” És a folytatás: „**Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel.**” Ugye Testvérem, felfoghatatlan ez?! Isten megmondja, a mózesi törvényekben benne van és mégis az élő Isten tisztelete mellett imádja a feleségeivel a bálványisteneket is.

Astóret, vagy Astarte a termékenység, vagy a szerelem istene volt.

Milkom, vagy Molok az amoniták bálványistene, a föld alatti hatalmak, a tűz ura s ezért tűzben embert, sőt gyermekeket is áldoztak neki.

Kemos – a moabiták főistene.

Ezeket imádták.

Salamontól térjünk vissza önmagunkhoz és kérdezzük meg, hogy ezek az istenek léteznek-e a mi életünkben? Vannak-e nekünk bálványisteneink? Melyik előtt hódolunk? Sokan talán úgy válik, hogy csak az Istent imádják. Vajon az Úr imádata mellett nem borulnak-e le más isten előtt is? Bálványozunk sok mindent s ezek elválasztanak bennünket az Istentől.

A gyermekek leginkább elmaradnak a templomból. Nem szeretnek jőni. Miért? Mert szombatn későn fekszenek le. Miért? Mert szórakoznak. Hogyan? Astartet imádják. Az élvezeteket borban, pálinkában, kábítószerekben, szexben. A kedves szülő pedig így vélekedik: Hát hadd szórakozzék egy kicsit: Most fiatal.

Ott van a bálványisten nem csak a gyermekeink és ifjaink életében, hanem a felnőtt ember életében is. Az ember jobban szereti az élvezeteket, a szórakozást, a pihenést.

És Molok, a tűz istene? Manapság is annyi ember és gyermek ég meg a bálványisten tűzében! Megég, megperzselődik a gyermek szíve, lelke, mert nem olyan nevelést kap, hogy Isten igéjét értékelje. Megégünk mi is, mert nem fontos az Úr tanácsa.

Bálványozza az ember a munkát, a pénzt és még sok mindent...

Az ember sokkal jobban szereti ezeket, mint Istent.

Hogy mondta Jézus: „**Aki jobban szereti atyját vagy anyját, mint engem, nem méltó énhozzám. Aki jobban szereti fiát, vagy lányát, mint engem, nem méltó énhozzám.**”(Mt 10,37). Itt nem arról van szó, hogy ne szeresd a szüleidet, vagy gyermekeidet, hanem hogy először Jézust kell szeretni, mert úgy tudjuk aztán a mieinket is szeretni.

Ha nem így lesz, akkor azt tapasztaljuk mi is, amit Salamon: Megharagudott az Úr Salamonra. Ez Isten ítélete. Azt mondta az Úr: **Elszakítom tőled az országot!** Kell-e egy királynak ettől nagyobb ítélet?!

Bűneinkre gondolva, bálványozásainkat nézve, mi is erre várhatnánk. **Elszakítom tőled az országot, a mennyországot!** És Jézusért nem teszi! Jézusért, aki a keresztfán eleget tett a mi bűneinkért, sőt ott érettünk is imádkozott, édes Atyánk nem hogy nem szakítja el tőlünk az országot, hanem éppen Jézus Krisztus által megnyitja oda az utat. A templom kárpitja meghasadt, nyitva az út a szentélybe, nyitva az út a mennyei létbe, országba, Isten szívéhez.

Dobjuk el, hagyjuk el hát bálványainkat s egyedül az Urat imádjuk, Őt szeressük! S Jézus Krisztusért mienk lesz az Ország, a mennyország!

Ámen.

Biharszentjános, 2015.09.13.

Csomay Árpád.